

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z powództwa Telekomunikacji N. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 września 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz Telekomunikacji N. S.A. w W. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 19 września 2013 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 października 2012 r., w sprawie z odwołania Telekomunikacji N. S.A. w W. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu z 7 października 2009 r. nakładającej na powoda karę pieniężną w wysokości 250.000 zł.

Oddalając apelację Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów art. 201 w związku z art. 199 i art. 209 ust. 1 pkt 4

Prawa telekomunikacyjnego, a w konsekwencji zasadnie uznał, iż tryb nałożenia kary, o którym mowa w art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego nie miał w niniejszej sprawie zastosowania. Sąd Apelacyjny przyjął, że w niniejszej sprawie należało rozstrzygnąć problem, czy tryby art. 201 w związku z art. 199 i art. 209 ust. 1 w zw. z art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego są rozłączne, a więc czy wszczęcie postępowania kontrolnego i wydanie zaleceń pokontrolnych wymaga dalszego konsekwentnego postępowania zgodnie z wymogami określonymi w art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego, czy też dopuszczalne jest wszczęcie samodzielnego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, w ramach którego można wykorzystać materiał z postępowania kontrolnego i ukarać przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Zdaniem Sądu drugiej instancji, oba tryby są rozłączne w tym znaczeniu, że wszczęcie postępowania kontrolnego wymaga konsekwentnego trzymania się tej procedury, a więc dalszego postępowania zgodnie z wytycznymi sformułowanymi w art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego. W niniejszej sprawie zalecenia pokontrolne zostały w pełni przez powoda wykonane, zatem nie było podstaw do nałożenia na niego kary w oparciu o art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego. Wszczęcie z urzędu osobnego, drugiego postępowania o to samo, tj. procedury w trybie art. 209 ust. 1 w związku z art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, jest niedopuszczalne, co jednoznacznie wynika z orzeczeń Sądu Najwyższego w sprawach III SK 8/10 oraz III SK 52/10. Sąd drugiej instancji posiłkowo odwołał się do brzmienia art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2002/20 w pierwotnym brzmieniu, przed zmianami prowadzonymi na mocy dyrektywy 2009/140. Gdyby przyjąć interpretację proponowaną przez Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie, zmiana dyrektywy 2002/20 byłaby nieracjonalna. Ponieważ przepisy dyrektywy nie budzą przy tym wątpliwości interpretacyjnych, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku Prezesa Urzędu o zwrócenie się z pytaniem prejudycjalnym do TSUE. Ponadto, w niniejszej sprawie problemem nie był brak postępowania kontrolnego, do której to kwestii nawiązano w propozycji pytania, lecz dopuszczalność zastosowania innego trybu karania przedsiębiorcy niezależnie od wykonania zaleceń pokontrolnych. Wykładnia przyjmująca, że nie można wszcząć i samodzielnie prowadzić trybu z art. 209 ust. 1 w związku z art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, jest nie tylko

kompatybilna z poprzednim brzmieniem art. 10 dyrektywy 2002/20, ale także jest logiczna i racjonalna. Przepis art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego byłby bowiem zbędny, skoro i tak można by w przypadku wypełnienia zaleceń pokontrolnych wszcząć w tej samej sprawie drugie postępowanie, niejako o to samo i nałożyć kare nawet w przypadku wypełnienia zaleceń pokontrolnych.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 201 ust. 1 i 3 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 209 ust. 1 pkt 4 i art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 201 ust. 1 i 3 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 209 ust. 1 oraz art. 210 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego Prezes Urzędu jest uprawniony do wszczęcia odrębnego postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego za naruszenie, które zostało stwierdzone w toku kontroli, ale w tym zakresie Prezes Urzędu nie wydawał zaleceń pokontrolnych z uwagi na ich bezcelowość.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu do merytorycznego rozpoznania nie ujawnia istotnego zagadnienia prawnego. Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie relacji między postępowaniem kontrolnym a samoistnym postępowaniem w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, zostało podtrzymane i podsumowane w wyroku Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III SK 85/13. Wyrok Sądu drugiej instancji zaskarżony przez Prezesa Urzędu jest zgodny z tą linią orzecniczą. Konstrukcja zagadnienia prawnego nie ujawnia zaś żadnego „nowego” elementu, wymagającego doprecyzowania przez Sąd Najwyższy z uwagi na nieadekwatność wcześniejszych wypowiedzi judykatury do rozstrzygnięcia problemu prawnego skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu. Bezcelowość wydania

zaleceń pokontrolnych wskutek zmiany stanu prawnego co do obowiązków ciążących na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym nie wpływa w żaden sposób na dopuszczalność zastosowania w niniejszej sprawie utrwalonej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, ani na ocenę prawidłowości orzeczenia Sądu drugiej instancji. Sekwencja czynności podjętych w niniejszej sprawie przez Prezesa Urzędu (wszczęcie postępowania kontrolnego, sporządzenie protokołu pokontrolnego, wszczęcie postępowania o nałożenie kary pieniężnej, wydanie zaleceń pokontrolnych, nałożenie kary) wpisuje się w utrwalony w praktyce Prezesa Urzędu sposób procedowania, którego legalność została zakwestionowana w wyroku Sądu Najwyższego z 21 września 2010 r., III SK 8/10 i kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Samoistny charakter postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, w zakresie regulowanym przez postanowienia dyrektywy 2002/20 w brzmieniu pierwotnym, nie rzutuje w żaden sposób na konieczność respektowania przez Prezesa Urzędu określonego trybu procedowania w przypadku wcześniejszego wszczęcia postępowania kontrolnego oraz stwierdzenia w jego wyniku uchybień objętych przedmiotem kontroli.

Mając na względzie, że zagadnienie prawne skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu dotyczy szczegółowego problemu prawnego, który można rozstrzygnąć w oparciu o dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego w sposób analogiczny do argumentacji przedstawionej w zaskarżonym wyroku, interes publiczny nie wymaga przyjęcia skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu do merytorycznego rozpoznania.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.